

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ ΑΝΕΚΔΟΤΩΝ ΓΡΑΦΕΝΤΩΝ

Κατὰ τὸ 1820, ὑπὸ Ζ. Ζ.

Σ' τὰς ὥραιάς μεταξὺ μία μὲν εἶσαι φῶς μου,
Ἀφροδίτη φαίνεσαι εἰς τὰ μάτια τοῦ κόσμου,

Ἐχεις ὀφθαλμοὺς γλυκοὺς ἔχεις πρόσωπον ὥραϊον
Τί παράδοξον σ' εἶνα νὰ νικήσης ἓνα νέον !
Ἐὰν δὲν σὲ ἀποκτήσω θάνατος μὲ περιμένει !
Ἀχ ἄς ἤξευρα βεβαίως τί προστάζ' ἡ Εἰμαρμένη !

Ὁ ἔρωτάς σου ἔκαμε τὸ στήθος μου κονάκι
Καὶ ξεψυχῶ γιὰ λόγου σου χρυσὸν μου κοκκωνάκι.

Αἱ χάριτες τὸ στήθος σου ἔκαμαν κατοικίαν
Καὶ σαΐτευσον ἀπ' ἐκεῖ τὴν μαύρην μου καρδίαν.

Ο ΕΡΩΣ.

Δὲν εἶναι πρᾶγμα σ' αὐτὸν τὸν κόσμον,
ὅπου νὰ θλίβῃ τόσοι πικρὰ,
Σώματα μέλη νὰ κατακαίῃ,
νὰ κατασταίνῃ σχεδὸν νεκρά,
Αἰσθήσεις φρένας τὸ νὰ ἀλλάξῃ,
ψυχικὰ πάθη νὰ προξενῇ,
Φλόγας ν' ἀνάπτῃ ὥσάν καμίνους
καὶ τὰς δυνάμεις ν' ἀτονῇ,
Νὰ βίγνῃ βέλη καὶ νὰ κεντρῶνῃ
νὰ θανατῶν φαρμακερὰ,
Πληγὰς νὰ φέρῃ μετὰ βασάνων,
μυρία πάθη λυπητερὰ,
Νὰ ἀφανίσῃ τὰς ἡσυχίας
νὰ ἐμποδίσῃ ὑπὸ ποινῇ
Κάθε ἀνάπαυσιν τῆς καρδίας
καὶ ἡρεμίαν παντοτενὴν.
Ποσῶς ἀνέσεις νὰ μὴ χαρίζῃς
νὰ μὴν οἰκτιρεται παντελῶς
Εἰς τὰς βαρείας τοῦ ἐπιθέσει,
παρὰ νὰ θλίβῃ ὀλοτελῶς,
Νὰ μὴ προγτίξῃ πῶς ἐπιφέρει

ἀταραξίαν κάθε ψυχῆς,
Πῶς κατασταίνει τὸν κάθε ἓνα
νὰ ὀνομάζεται δυστυχής.
Νὰ τυραννῆται νὰ συλλογῇται
νὰ μὴν εὐρίσκῃ ἱατρικὸν
Νὰ ἀπελπίζεται τέλος πάντων
εἰς ἓνα βάσανον δραστηκόν,
Νὰ μὴν αἰσθάνεται πῶς ὑπάρχει,
νὰ μὴ λαμβάνῃ ἀναπνοήν,
Νὰ παραβλέπῃ τὰς περιστάσεις
νὰ μὴ τὸν μέλλῃ διὰ ζωὴν,
Νὰ παρεκτρέπεται τῆς ὁδοῦ τοῦ
διηγεωκῶς νὰ παραφρονῇ,
Χωρὶς συνέσεως περιόδους,
χωρὶς νὰ ἦναι ὑπομονή,
Νὰ περιφέρεται μὲ τὸ σῶμα,
κί ὁ νοῦς ἐκεῖ νὰ μὴ κατοικῇ,
Νὰ φέρῃ ἑλλειψιν τῆς καρδίας
χωρὶς τελείως νὰ διοικῇ,
Παρὰ ὁ ἔρως εἶναι ὁ μόνος
ποῦ στέκει τόσοι ἀσυμπαθεῖς
Νὰ κάμνῃ ὅλους ὅσους φλογίσῃ
νὰ καταντῶν ὁμοιοπαθεῖς,
Τόσον εἰς νέους, ὅσον κ' εἰς νέας
κάμνει παρὰστασιν λυπητράν,
Καὶ τὴν ζωὴν τοὺς μὲ ἀσπλαγχνίαν
τὴν καταντᾷ τόσοι θλιβεράν,
Ὅπου τελείως ἀναισθητοῦσι
δὲν συλλογοῦνται παραφρονοῦν
Αἱ πρῶται φρένες μὲ τὰς ὑστέρας
σχεδὸν τελείως δὲν συμφωνοῦν !

Φεβρουάριος 1820.

Ἀχ ἔρωτα σκληρότατε καὶ πῶς νὰ σὲ βαστάξω,
Ποῦ δὲν περνᾷ μία στιγμὴ χωρὶς ν' ἀναστενάξω.
Τὰ βάσανα ποῦ ἔχω γὰρ δὲν εἶναι εἰς κανένα,
Ἡ σαΐταις σου ἔρωτα γεγνήθησαν γιὰ μένα.

Θυσίαν εἰς τὸν ἔρωτα θὰ κάμω τὸ κορμί μου
Ὅταν δὲν λάθῃς ἔλεος σ' τὰ πάθη μου, ψυχὴ μου.
Ἐπέμεινα τόσοι καιρὸν, πλέον δὲν ὑπομένω,
Σ' τὸν ἔρωτ' ἀπεφάσισα θυσία τοῦ νὰ γένω.

Τὸν ἔρωτ' ἀπεφάσισα εἰς κρίσιν νὰ τραβήξω,
Πῶς ἐφθέρῃς τὸ σῶμα μου νὰ τοῦ τὸ ἀποδείξω.

Μονάχῃ ἡ καρδία μου δὲν ἡμπορεῖ νὰ ζήσῃ,
Τὴν ἰδικήν σου σὺντροφον ζητεῖ νὰ ἀποκτήσῃ.

* * *

Ἄχ φῶς μου πεθαίνω, ἀνήκουστον πρᾶγμα,
 ἱατρεῦσον τάχος ψυχῆς μου τὸ τραυμα,
 ὃ ἔρωσ παθεῖν
 καὶ δὲν ἱατρεῖται
 Πόνους τοὺς δίκους μου καὶ πάθῃ ἀντάμα.

Πεθαίνω ψυχῇ μου λυπήσου ἐλίγο,
 Ἄχ τοῦ σώματος μου τὸν τάφον ἀνοίγω
 μὲ τὰ κλαύματά μου
 καὶ παράπονά μου,
 Ὡς τὸν ἄδην ἀδίκως ὃ τάλας πηγαίνω.

Παίδευσ ἀθλίως τὸ ἄθλιον σῶμα,
 Ἄχ τὸ καίμενον πῶς γίνεται γῶμα!
 ὅταν συλλογούμαι
 γιὰ τὴν τυραννοῦμαι.
 Ἄχ ἐντὸς ἐλίγου πῶς γίνονται πῶμα!

Ὁ ἔρωσ ἀδίκως τὴν πτωχὴν ψυχὴν μου
 Πῶς νὰ τὴν παιδεύῃ; ὦ ἀναπνοή μου!
 λατρεύω σὲ μόνον
 μὲ μεγάλον πόνον,
 Ἄς ἦσουν δίκῃ μου, ὦραία ψυχῇ μου!

Κάθε μίαν ὥραν, ὁμοίως καὶ τώρα
 Εκπλήττομαι ἀκρῶς, παγεῖν εἰς μάκρος
 ἢ ἄκρα μου λύπη
 ποτὲ δὲν ἐκλείπει.
 Λυποῦμαι, πεθαίνω ἀδίκως καὶ ὥρα.

Ὅταν ἐνθυμούμαι καὶ διανοῶμαι
 Πῶς σ' εἶχα κοντά μου, σφοδρῶς τυραννοῦμαι,
 κλαίω καὶ φωνάζω
 τὸν θάνατον κράζω.
 Ὅταν δὲν σὲ βλέπω δικαίως λυποῦμαι.

Νὰ μὲ ἐνθυμᾶσαι καὶ νὰ συλλογᾶσαι,
 Ὅτι εἰς τὸν νουν μου πάντοτε θὰ νᾶσαι,
 ὦραία, γενναία,
 ποτὲ ἀπεικταία,
 Καὶ ἂν ἀμφιβάλλῃς ἀδίκως πλανᾶσαι.

Ὅσον καὶρὸν ζήσω δὲν θὰ λησμονήσω,
 Δ' ἂν θ' ἀπεφασίσω νὰ σὲ παραιτήσω,
 παρὰ θὰ φροντίσω
 καὶ θὰ προσπαθῶσω,
 Εὐμορφον πουλί μου, νὰ σὲ ἀποκτήσω.

Δύσκολον νομίζω νὰ σὲ λησμονήσω,
 Πῶς θέλω βαστάξω νὰ σὲ παραιτήσω
 εὐμορφον κορμάκι
 χρυσὸν προσωπάκι
 Παρὰ τότε μόνον ὅταν ξεψυχήσω.

Τάχα τέτοιο κάλλος θὰ τὸ δῇ καὶ ἄλλος
 Καὶ νὰ τυραννῇται ὡς ἐγὼ μεγάλως!
 (TOM. A')

ὡσάν εἰς γιανκίνοι
 'ποῦ δὲν μὲ ἀφήνει
 Ὡραν ἡσυχίας· τί καμὸς μεγάλος!

Ἀφροδίτη θεία, ἔρωτος κυρία
 Πῶς νὰ ὑποφέρω βάσανα μυρία,
 πῶς; μὲ ποῖον τέλος
 τὸ σκληρὸν τοῦ βέλους;
 Νὰ μεῦ προξενήσῃ πάθῃ τὰ παντοῖα;

Ἄκρα ὠραιότης, σκληρὰ γενναιότητα
 Ἐρωτος τὸ βέλος καὶ ἡ κραταιότης
 μὲ κρατεῖ δεμένον
 ἀλυσσδεμένον,
 Νὰ μὲ θανατώσῃ αὐτὸς ὁ σκοπὸς τῆς!

Τὸ μέγα μου πάθος ποῖος ἱατρεῖται;

Παρὰ τὴν ψυχὴν μου, εὐμορφον πουλί μου
 Νὰ χαρῶ γὰρ σένα, ἄχ ἀναπνοή μου!
 ἂν ποτὲ σὲ χάσω
 βέβαια θὰ σκόσω.
 Ἀγαπᾷς με; φῶς μου, πές με το ψυχῇ μου!

28 Φεβρουαρίου 1820.

ΙΣΙΣ καὶ ΟΣΙΡΙΣ.

Ἡ Ἴσις θεὰ τῶν Αἰγυπτίων, ἀνάλογος μὲ τὴν παρ' Ἑλλήσι Δήμητραν, θεωρεῖται παρὰ πολλῶν, συγχρόνως ὡς μήτηρ, ἀδελφὴ καὶ σύζυγος τοῦ Οσίριδος, ὅστις συνῆλθεν εἰς γάμον μετ' αὐτῆς, οὐσης εἰσέτι ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς μητρός τῆς, ὥστε ὅταν αὕτη ἐγεννήθη ἔφερεν ἐν τῇ κοιλίᾳ αὐτῆς τὸν Ἀρ-ροέρην ἢ Ἀρούρην ἢ Ἰβρον, ἥτοι τὸν ἥλιον, περὶ οὗ λέγει ὁ Πλούταρχος «Ἰβρον Ἑλλήνες δ' Ἀπόλλωνα καλοῦσι» (ὁ Ἡρόδοτος παραβάλλει τὸν Ἰβρον μὲ τὸν παρ' Ἑλλήσιν Ὠρίωνα) (α).—Ἡ περὶ τῆς Ἰσιδος δοξασία αὕτη εἶναι βεβαίως ἀλλόκοτος καὶ παρὰ φύ-

(α) Τὸ ὄνομα Ἀρροέρης ἢ Ἰβρος γίνεται κατὰ τὸν Ζαβλόνακην ἐκ τοῦ Ἑβραϊκοῦ ο ρ (φῶς), κατὰ δὲ τὸν Ζουάρεδ ἐκ τοῦ ἀραβικοῦ ἄρρ (ὑπερβολικὴ θερμότης).